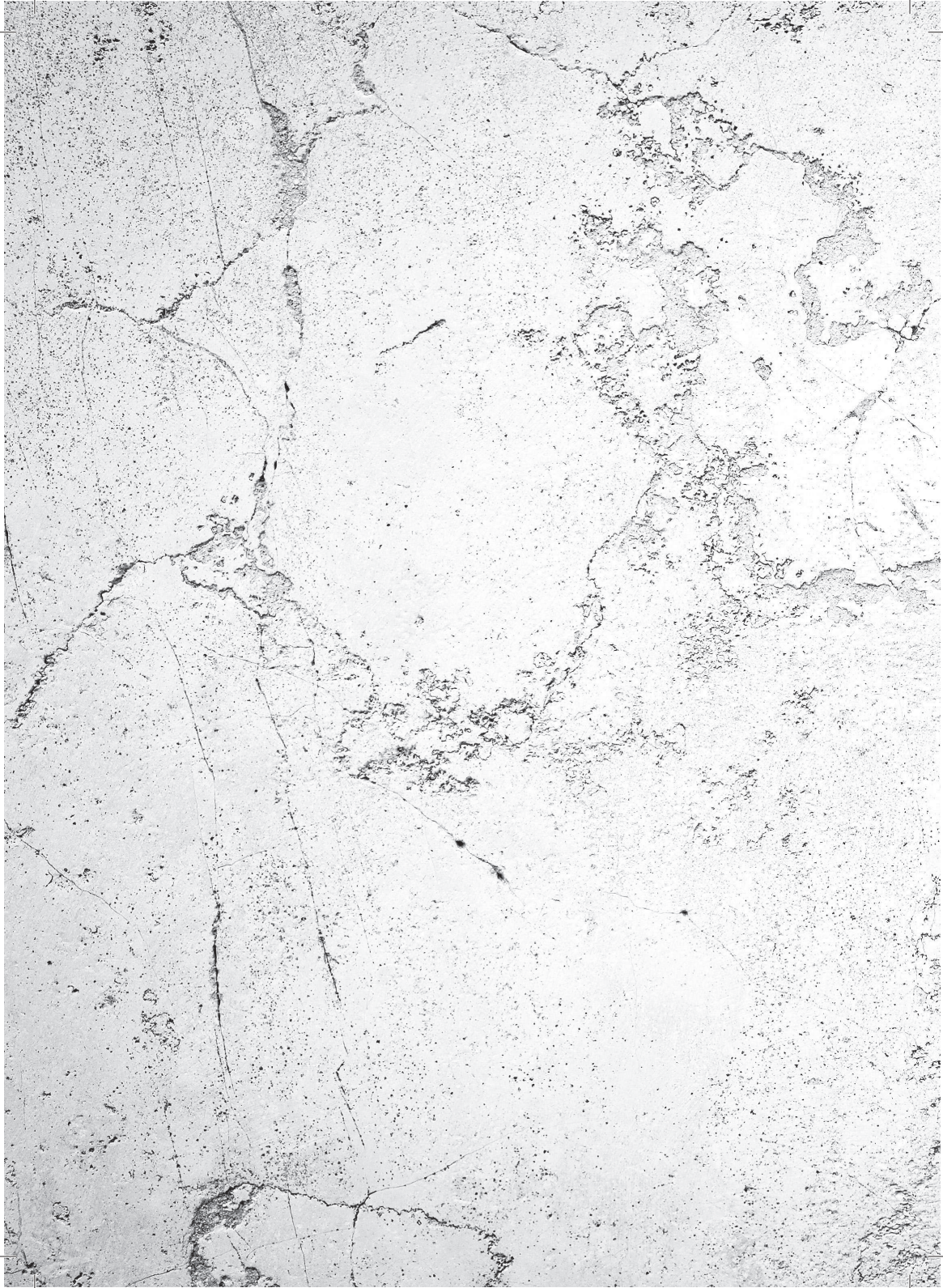

KOMMIONU

KETLIN PRIILINN
KOMMIONU

REBECCA LINDEBERGI SARJA 3. RAAMAT

Toimetanud Kaili Nurk
Kujundanud Liis Karu

© Ketlin Priilinn ja kirjastus Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-257-4

Trükitud OÜ Greif trükikojas

Eellugu

Meribel teadis muidugi, et oleks pidanud pärast kooli kohe koju minema. Ema oli seda rõhutanud juba esimesest klassist saadik ja nelja aastaga pidanuks see ju päris hästi meelde jääma. Ainult et viimasel ajal meeldis tüdrukule päris teadlikult emale vastu hakata ja reegleid eirata. See oli ainult ema enda süü, mis ta siis tõi selle Roberti nende juurde elama.

Meribelile ei meeldinud see mees, kes talle kasuisaks tükkis, kohe mitte põrmugi. Mitte et ta kuri oleks olnud. Ei, vahel mõtles Meribel koguni, et võib-olla oleks temaga olnud kergem leppida, kui mees tõepoolest vahel ka kurjemat häält oleks teinud, eriti kui ta vahel meelega ülbelt emale vastu haukus. Aga see, kuidas mees üritas alati lepitada ja pigemini just temale õigust anda... see käis tüdrukule tõsiselt närvidele. Nagu ka asjaolu, et kõik tema asjad – riided ja märkmikud ja telefonilaadid ja kõik muu kraam – igal pool laiali vedelesid, just nagu olekski Robert nende kodu täieõiguslik liige. Ei olnud ju, kodu kuulus emale ning talle, Meribelile. Nad olid alati kahekesi nii hästi hakkama saanud, seda Robertit polnud nende ellu küll kohe kindlasti mitte tarvis. Ema oli loll, et sellest aru ei saanud.

Niisiis ei kuulunud kodu viimasel ajal just Meribeli lemmikkohtade hulka. Isegi koolis oli tegelikult normaalsem olla.

Mõelda vaid, ta oli isegi siis rõõmustanud, kui suvi läbi sai ja jälle kooli tuli minna! See juhtus vist küll esimest korda elus, sest mingiks koolifänniks ei saanud teda muidu kindlasti pidada.

Tänaseks olid aga tunnid läbi saanud ja lapsed sättisid end rõõmsalt kodude poole. “Adele,” ütles Meribel oma pinginaabritele, “lähme terviseradadele! Sõidame köiega ja üldse, noh... jalutame ja oleme niisama, nii mõnus ilm on täna. Ma ei taha veel koju minna.”

Nagu ikka, polnud Adelele vaja sellist asja kahte korda öelda. Meribelile meeldiski pinginaaber just seetõttu, et ta alati tahtis ja viitsis ja julges igasuguseid asju teha. Ainuke asi, et vahel kippus ta norima, ja Meribel jällegi ei olnud selline tüdruk, kes laseks endale mingeid nōmedaid asju öelda – seepärast tuli nende vahel aeg-ajalt ette ka tülisid.

Tüli ei jäänud kahjuks tulemata ka täna, ehkki Meribel oli juba endamisi ette kujutanud, kuidas nad kahekesi lõbusalt terviseradade mänguplatsil köiega sõidavad, itsitavad ja õpetajate ning klassikaaslaste üle nalja viskavad. Aga nüüd pidi Adele jälle uhkustama hakkama. “Me sõidame võib-olla perega jõuluvahetajaks Taisse,” teatas ta, kui nad Keila laululavale hakkasid lähenema. “Isa räägib, et peakski kuskile soojale maale ära kolima. Äkki kolimegi, vot see oleks lahe! Millal see Robert teid siis reisile viib?”

See oli Adele poolt vastikult õel, kuna ta teadis ju väga hästi, et Meribeli perel pole kuigi palju raha. Nad ei elanud eramajas nagu tema, vaid täitsa tavalises kahetoalises korteris, ja Roberti ilmumine perre ei olnud pere olukorda kuigi palju paremaks teinud. Tööl ta ju ei käinud, ehkki ema ütles, et ta otsib kogu aeg ja küll leiab varsti midagi. Ei tea, mille eest nad reisile oleks pidanud minema? Meribeli terve elu reisikogemus piirdus Läti ja Soomega.

Ta jättis seega sõbranna märkuse tähele panemata, aga too leidis kohe uue teema, hakates nokkima Meribeli kulunud tennisistide kallal, võrreldes neid omaenda ägedate Adidas Superstari tossudega, mis talle kooli alguse puhul oli ostetud. Ja vot siis ei pidanud tüdruku närvid enam vastu. “Sa oled üks igavene nõme eputis!” kähvas ta tigidalt. “Mis mina sinna teha saan, kui meil pole võimalik selliseid asju osta? Tore sõbranna küll!”

Adele jäi seisma ja vaatas Meribelile otsa sellise näoga, nagu oleks teda löödud. “Ise sa kutsusid mind kaasa,” ütles ta. “Ja nüüd hakkad sõimama, kui ma midagi ütlen? Ole normaalne, ega ma siis midagi pahasti ei mõelnud...”

Meribeli tuju oli aga rikutud. Ta keeras sõbrannale selja ning kuulis teda hetke pärast pobisemas: “Ise tead, lollakas!” Kui ta uuesti selja taha vaatas, oli Adele juba kaugel. Veel vilksatas tema punane kapuutsiga jakk puude vahel, siis oligi ta kadunud.

Meribel istus tühja laululava ette puidust pingile. Tal oli juba kahju, et Adelele sedaviisi kraesse oli karanud, see plika ju tööpoolest ei mõelnud oma sõnu kunagi tõsiselt. Tegelikult oli ta ju vahva tüdruk ja Meribeli parim sõbranna. Mida nüüd teha? Minna ikkagi koju? Aga ilm oli tõesti ilus, nii mõnusalt soe, ja päike paistis. Peaaegu nagu suvi, mis sest et juba septembri keskpaik. Ja mis teda seal kodus ikka ootas? Meribel istus natuke, seejärel tõusis ja otsustas ikkagi terviseradadele minna. Köiega sõita võis ju sama hästi ka üksinda.

Tüdruk veetis terviseradade mänguplatsil köiel kõõludes päris kaua aega. Ta oli lootnud näha seal mõnda omavanust, kuid kõik oli tühi, ei ainsatki hingelist. Lõpuks ta tüdines, heitis oma juba üsna kulunud rohelise-punasekirju koolikoti selga tagasi ning asus kodu poole lonkima. Oleks õhtuks vähemalt midagi normaalset süüa, mõtles ta just hetkel, kui parkimisplatsile keeras

üks valge auto. Ta oli sellest juba möödumas, kui auto uks avanes ja keegi musta mütsiga mees teda hüüdis. “Hei, tüdruk! Kas sa oled sellist koera kuskil näinud?” Ta viibutas käes patakat fotodega.

Meribel kõhkles ainult hetke. Muidugi oli ema talle titest peale korrutanud, kuidas võrastega ei tohi rääkida, mingid tüdrukud olid ka nüüd hiljuti vist kaduma läinud, aga see siin oli ju hoopis teine asi. See ei saanud ju mingi pervers olla, kes oma koera otsib. Ta läks julgelt lähemale ja nägi, et fotodel on Jack Russelli terjer. Üks tema lemmiktõugudest. Meribel jumaldas koeri ja tema eluunistuseks oli saada omale kutsikas. Kui ema ainult ükskord järele annaks...! Aga sellist koera ta kuskil hulkuemas polnud näinud, seega raputas ta kindlalt pead. “Pole näinud kahjuks. Jooksis ära, jah?”

Mees noogutas. “Just täna, minu sünnipäeval. Tulime enne siiakanti jalutama, mõtlesin teha talle headmeelt, et lasen natukeseks lahti... siin polnud kedagi ja ta pole kunagi ära jooksnud. Siis aga ilmus mingisugune kass kusagilt, ja Täpi oligi läinud. Otsisin ja hõikusin, aga pole kuskil. Nüüd tulin autoga, et vaatan vähe kaugemale ka.”

“Mhmh. Ma loodan, et te leiateg ta üles.” Meribel tahtis juba eemalduda, kui mees kõrvalistmelt midagi võtma kummardus. “Hei, kuule – võta paar kommi kaasa. Mu õde kinkis hommikul kommikarbi, aga pärast seda lugu Täpiga pole mul mingit isu nende järele. Ja ega ma tegelikult üldse magusat eriti ei armasta. Kuidas sinuga lood on?”

“Mulle maitseb küll,” kohmas tüdruk. Mees hoidis käes suurt ja ahvatlevat assortiikarpi, sellist, millesarnaseid komme väga harva kuskil pakutakse. Meribel ei mõelnud pikemalt, ta astus julgelt ligi ja haaras ühe helepruuni kandilise kommi teise järel

omale pihku. Järsku ta peatus, sest miskipärast meenus talle sõna “kommionu”, kelletaoliste eest ema teda juba väiksest peale oli hoiatanud. See sõna kargas talle pähe vaid paar sekundit enne seda, kui mees temast välkkiirelt kinni haaras ja ta autosse tõmbas.

1.

Rebecca kummardus arvutiekraani kohale ja püüdis käega haigutust varjata. Tema pea valutas ja kogu organism lausa karjus ühe kohvi järele – sellise mõnusalt kange, nagu koridoris seisvast automaadist oli võimalik saada. Paraku ei saanud ta seda endale lubada, sest ühe kohvi ta hommikul kodust väljudes juba jõi ning tema päevane kofeiinikogus oli nüüd ju rangelt limiteeritud. Samuti pidi ta senisest veelgi rohkem hoidma silma peal oma toitumisel. Nüüd ei saanud ta enam unustada süüa, nagu seda varem arsti hoiatustele vaatamata alailma ette oli tulnud. Ta pidi sööma, sest temast sõltus teine elu, justkui eraldiseisev ja samas ometi temaga nii üks.

Koridorist oli kuulda närvilisi ja ärevaid hääli. Rebecca teritas kõrva. Need olid Kaupo Kirde ja Anders, kes omavahel midagi seletasid. “See ei saa olla juhus,” kuulis Rebecca ülemust vastuvaidlemist mittesallival toonil raiumas. “Me peame tegutsema kiiresti.” Ilmselt rääkisid nad neist kadunud tüdrukutest. Rebecca ohkas. Nädala ajaga oli kaduma läinud kaks noort tüdrukut: 12-aastane Eliise Mildeberg ja 9-aastane Karoliina Vutt. Mõlemad olid korralikud tüdrukud, seda tüüpi, kes ealeski kodust ära ei jookseks ja kellel selleks ka vähimatki põhjust ei olnud. Tublid lapsed, head õpilased, mõlemad tegelesid spordiga

ja väike Karoliina oli väidetavalt äärmiselt arglik tüdruk, kes alati tahtis, et ema talle kooli juurde vastu tuleks. Tema kadumise päeval polnud emal selleks siiski võimalust ja ta oli palunud tüdrukul endal koju tulla – oskas ta seda ju suurepäraselt, pealegi asus kool nende kodust vaid kahe bussipeatuse kaugusel. Ainult et koju tüdruk ei jõudnudki.

Eliise Mildeberg läks kaduma pärast tantsutrenni. Tema liikles muidugi juba ammu ise, ema sõnul oli tegemist iseseisva ja julge neiuga, kes iseäranis paistis silma oma täpsuse poolest. Seega muutus ema murelikuks juba vähem kui paar tundi pärast seda, kui tüdruk kodus pidanuks olema, ja kui telefon jätkuvalt ei vastanud ning ka keegi sõbrannadest Eliisest midagi ei teadnud, helistas ta lõpuks politseisse.

Nüüd oli Karoliina kadumisest möödunud viis päeva, Eliise kadumisest neli. Keegi polnud neid näinud ja nende endi otsingud polnud samuti kusagile jõudnud. Iga päevaga muutus olukord murettekitavamaks, polnud ime, et Kirde närvises.

Uks avanes ja mõlemad mehed tuhisesid sisse: kriminaalosakonna direktor Kaupo Kirde ja Rebecca kolleeg Anders Ojasalu. Kolleeg, kes oli Rebecca jaoks miljon korda enam kui lihtsalt mingi kolleeg. Rebecca oli seda meest armastanud sellest päevast peale, kui ta kümme kuud tagasi siin jaoskonnas tööle hakkas, ja nüüd ootas ta temalt last. Andersi laps. Rebecca naeratas selle mõtte juures, ehkki see tundus senini nii ebareaalne, ja mees ise ei teadnud sellest ikka veel midagi. Ta oli kõhelnud, otsustanud endamisi kord üht- ja kord teistpidi, aga esialgu oli seis ikkagi selline, et Andersile tõtt tunnistada polnud ta suutnud. Ta ei tahtnud hävitada teise inimese perekonda – oli ju mees ikkagi abielus ning kolme veel suhteliselt väikese lapse isa. See, mis nende vahel kunagi kevadel juhtus, juhtus vaid üks kord ning mees oli

hiljem kindlalt kinnitanud, et see oli suur viga. Rebecca tundis, et lihtsalt *ei saa* rääkida, kuidas asjalood tegelikult on. Ta peab saama ise hakkama, ja saab ka. Ennegi lapsi üksinda üles kasvatatud.

“Rebecca,” ütles Kaupo Kirde, räntsatades oma kandilisevõitu koguka kerega Andersi toolile, “veel üks tüdruk on kaduma läinud. Just tuli kõne.”

Rebecca keeras end oma kohmakale kehale vaatamata kiiresti ringi ja vaatas sõnatu kohkumusega ühe mehe tõsiselt näolt teisele. “Veel üks?!” suutis ta lõpuks oma kõrist välja pigistada. “Alaealine?”

“Kümneaastane Meribel Allak ei ole senini koolist koju jõudnud.” Anders kõneles rahulikult, aga Rebecca tundis teda piisavalt, saamaks aru, et ka mees ise on tõsiselt mures. “Ta on vahel jäänud hulkuma, aga mitte kauaks, paar tundi pärast kooli on ta alati kodus olnud. Tema tunnid lõppesid kell kaksteist, praegu on kell pool viis, ja tüdruku telefon ei vasta, just nagu Eliise Mildebergi puhul.”

“Sõbrannad on ema läbi helistanud?”

“Jah, ja siin on nüüd erinevus Eliise ja Karoliinaga. Meribelil on sõbranna, kellega nad pidid pärast kooli minema Keila terviseradadele jalutama, aga läksid tee peal tülli ja see sõbranna pööras tagasi. See oli vaid mõni tund enne tema kadumist.”

“Oota – see juhtus Keilas? Kas sellega ei peaks siis tegelema sealne jaoskond?”

“Miks ei peaks, muidugi peaks,” ühmatas Kirde talle omase pahurusega. “Sinna selle tüdruku ema pöörduski. Kuna aga see on juba kolmas kadunud tüdruk nädala jooksul ja teised kaks on kadunud Tallinnas, siis helistasid nad sealt meile. Et need juhtumid võivad seotud olla – ja no kurat, mis muud varianti siin saab olla! Mingi hull on liikvel, mingisugune kommionu.”